

Arrest

nr. 123 383 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO loco advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger uit Teheran. Ongeveer een jaar geleden kreeg u interesse in het Christendom. Via uw bevriende buur M. (...) en diens broer Me. (...) kwam u in contact met de Pinkstergemeenschap van de Jama'at-e Rabbani Kerk waar u uiteindelijk een achttal keren naartoe ging. Uw naam werd door pastoor R. A. (...) op een ledenlijst gezet en in zijn laptop bijgehouden. U kreeg de garantie dat uw naam nooit kenbaar zou gemaakt worden. U bezocht tevens meermaals een huiskerk. Op 20.10.1391 (Perzische tijdrekening, komt overeen met 9 januari 2013 Europese tijdrekening) liet u zich in Iran dopen. Op 31.2.1392 (21 mei 2013) ging u, zoals u enkele dagen voordien had afgesproken met Me. (...), naar de Jama'at-e Rabbani kerk. Toen u de kerk langsliep zag u echter mensen in burger staan en vermoedde u dat het mensen van de Ettelaat (ministerie van informatie) waren. U liep verder en ging naar huis waar u opgebeld werd door M.

(...) die liet weten dat pastoor R. (...), Me. (...) en andere aanwezige gelovigen gearresteerd waren. Hij raadde u aan uw woning te verlaten waarop u naar Shuman (noord Iran) trok. Tijdens uw afwezigheid zocht het Ettelaat u één keer thuis. Er werd uw moeder gevraagd waar u was en u werd verweten een ongelovige te zijn. Na een maand keerde u terug naar Teheran vanwaar u op 31.3.1392 (21 juni 2013) over land en in het bezit van een (ver)vals(t) Iraans paspoort naar Turkije reisde. Na een twaalfal dagen in Istanbul vloog u in het bezit van een (ver)vals(t) Turks paspoort naar België waar u op 8 juli 2013 asiël vroeg. Na uw vertrek uit Iran kwam het Ettelaat nog een drietal keren naar uw moeder om u te zoeken. Bij één van die bezoeken werden uw computer waarop godsdienst-gerelateerde zaken staan (oa foto's over uw bezoeken aan een huiskerk) en een foto van u in beslaggenomen. Als gevolg hiervan verhuisde uw moeder naar een andere woning in Teheran. Na haar verhuis werd ze nog één keer opgezocht door de Iraanse autoriteiten die lieten weten dat ze in geval van nog een verhuis in de toekomst de autoriteiten hiervan moet informeren. Pastoor R. (...), Me. (...) en anderen die reeds van bij geboorte christen zijn werden ondertussen vrijgelaten. Bij een terugkeer vreest u als gevolg van uw bekering de doodstraf. In België gaat u eveneens naar de kerk en u bent van plan zich in januari 2014 opnieuw te laten dopen. In het opvangcentrum waar u verblijft heeft u tegen drie Iraanse bewoners gepredikt. U bent in het bezit van uw originele shenasnameh (boekje van burgerlijke stand) en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een (ver)vals(t) Turks paspoort van Turkije naar België gereisd te hebben. U kon echter amper informatie geven omtrent de identiteitsgegevens opgenomen in het paspoort waarmee u reisde. Met uitzondering van de voornaam die u volgens het paspoort droeg, wist u niet wat uw familienaam was, noch waar en wanneer u geboren was volgens het paspoort (CGVS, p.8). U kon niet zeggen of het paspoort een adres bevatte, noch of het melding maakte van een eventueel huwelijk (CGVS, p.8). Tot slot kon u niet aangeven of het paspoort een visum bevatte of niet (CGVS, p.8). Gelet op het grote risico dat u zou gelopen hebben om door luchthavenpersoneel in zowel Turkije als België aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs voor dat uw reisweg zou kunnen staven (bv boardingpass of bagagesticker) (CGVS, p.13). Tot slot dient opgemerkt te worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u uw paspoort (waar volgens uw verklaringen geen visa instaan) in Iran had achtergelaten, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde nooit een paspoort gehad te hebben (CGVS, p.5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkende u dergelijke zaken op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard te hebben. Gelet op uw bijkomende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken over de afwezigheid van enig visum in het paspoort (DVZ, vraag 26) kan dergelijke ontkenning niet weerhouden worden. Bovendien werden uw verklaringen u voor de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en tekende u deze voor akkoord. Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat u het toen had over het valse paspoort waarmee u naar Turkije reisde (CGVS, p.6). Gelet op de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u uw paspoort in Iran had achtergelaten overtuigt deze verklaring evenmin. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asiëlrelaas in het algemeen en nopen ertoe te besluiten dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asiëlinstanties omdat hier mogelijks informatie (zoals eerdere vertrek- en inreisdata) instaat die niet in overeenstemming te brengen is met uw asiëlrelaas.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asiëlrelaas blijkt des te meer uit het geheel aan onderstaande vaststellingen.

Vooreerst legt u geen enkel begin van bewijs voor waaruit uw aangehaalde problemen (uw betrokkenheid bij de Jama'at-e Rabbani kerk, de verschillende huiszoekingen bij u thuis, de inbeslagname van uw computer) kunnen afgeleid worden (CGVS, p.4, 28, 40). Opmerkelijk is in dit opzicht dat bij de bespreking van het feit dat uw naam op een lijst in de laptop van pastoor R. A. (...) staat u allereerst aangaf dat het Commissariaat-generaal de pastoor kan contacteren en dit kan nagaan. Pastoor A. (...) heeft immers een emailadres. Toen hierop verder werd ingegaan en, in de veronderstelling dat pastoor R. (...) gecontacteerd zou kunnen worden, concreet uw toestemming werd gevraagd om bij pastoor R. (...) inlichtingen in te winnen over uw betrokkenheid bij zijn kerk, keerde u echter op uw stappen terug. U stelde dat het normaal gezien mogelijk moest zijn, maar wees op de

verdacht snelle vrijlating van R. A.(...) en wist u plots niet meer wat te zeggen (CGVS, p.40). Gevraagd of u zelf R. A. (...) kon contacteren om uw betrokkenheid bij de Jama'at-e Rabbani kerk aan te tonen, weigerde u echter. Uw verklaring dat u niet wil dat anderen weten waar u bent kan niet weerhouden worden (CGVS, p.40): aan het versturen van een email is immers geen fysiek verblijfsadres verbonden.

Wat betreft de namenlijst die pastoor R. (...) op zijn laptop bijhield is het bovendien opmerkelijk dat u gezegd zou zijn dat uw naam nooit ergens zou verschijnen of nooit kenbaar zou worden (CGVS, p.40). Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt stelt immers dat evangelische kerkgemeenschappen (waartoe de Jama'at-e Rabbani kerk behoort) zorgvuldig in het oog worden gehouden door de Iraanse autoriteiten. Kerkleiders werden ertoe gedwongen om een verklaring te ondertekenen dat ze niet zullen missioneren of dat ze aan moslims zullen toelaten om kerkdiensten bij te wonen. Kerkleiders werden bovendien bevolen om het Ministerie voor Informatie en Oriëntatie in de Islam te informeren vooraleer nieuwe leden in de godsdienstige gemeenschap werden opgenomen. Zo werd op 6 mei 2012 aan de leiders van de centrale kerk van de Assemblies of God (i.e. Jama'at-e Rabbani kerk) bevolen om ledenlijsten en identificatienummers van hun leden aan de autoriteiten voor te leggen. Wat betreft dit laatste is het bovendien opmerkelijk dat u niet weet waarom pastoor R. (...) deze lijst opstelde en bijhield (CGVS, p.41).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de ochtend van 31.2.1392 (21 mei 2013) door uw vriend werd gebeld om naar de kerk te gaan (CGVS, p.6). Later beweerde u echter reeds enkele dagen voor 31.2.1392 (21 mei 2013) een afspraak gemaakt te hebben om die dag naar de kerk te gaan (CGVS, p.42). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen bevestigde u uw laatste verklaringen (CGVS, p.42). Verder blijkt uit uw aanvankelijke verklaringen dat u M. (...) belde nadat u aan de Jama'at-e Rabbani kerk de Iraanse autoriteiten had opgemerkt op 31.2.1392 (21 mei 2013) (CGVS, p.24-25 en p.27). Tijdens uw laatste gehoor beweerde u echter dat M. (...) u had opgebeld. Zelf zou u hem nooit gebeld hebben (CGVS, p.42). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelde u eerder enkel gezegd te hebben contact te hebben gehad met M. (...) zonder daarbij aan te geven wie wie had gebeld (CGVS, p.42). Dergelijke verklaring kan echter niet weerhouden worden. Vooreerst verklaarde u bij uw tweede gehoor dat u M. (...) had gecontacteerd (CGVS, p.25). Wanneer later gepeild werd naar het feit dat u Me.(...) niet belde, werd opgemerkt dat u wel durfde om M. (...) te bellen (CGVS, p.25). Enige tijd later werd u gevraagd of u M. (...) nog heeft gehoord nadat u hem had gebeld, u stelde van niet (CGVS, p.27). Op geen van deze momenten gaf u aan dat niet u maar M. (...) had gebeld.

Tot slot dient gewezen te worden op enkele merkwaardigheden. Zo kent u, niettegenstaande M. (...) en zijn familie al jaren kent en u soms met hem wegging, zijn familienaam niet (CGVS, p.20, 36-37). Hoewel u contact heeft met uw moeder die in Iran navraag deed over wat er na de arrestaties van 31.2.1392 (21 mei 2013) verder gebeurde, kon u niet zeggen waar en hoelang Me. (...) was opgesloten (CGVS, p.27 en p.34). U weet evenmin waar de andere arrestanten opgesloten zijn (CGVS, p.34). Verder kan u niet zeggen of pastoor R. (...) onder voorwaarden werd vrijgelaten en na hoeveel tijd hij werd vrijgelaten (CGVS, p.27). Of pastoor R. (...) nog in Iran is en of hij nog kerkdiensten leidt, is u evenmin bekend (CGVS, p.34). Wat betreft de huiskerk die u bezocht is het tot slot niet aannemelijk dat u, hoewel u er meermaals bent geweest, niet weet in wiens woning dit werd gehouden (CGVS, p.20 en p.38) en u bent evenmin op de hoogte van het feit of de leden van deze huiskerk ooit problemen met de autoriteiten hebben gekend als gevolg van hun geloof (CGVS, p.28).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen en uw betrokkenheid bij de Jama'at Rabbani kerk en een huiskerk.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u beschikt over een goede kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat u deze gelezen heeft/ het christendom bestudeerd heeft. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleefd er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Informatie stelt weliswaar dat bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken een groot risico lopen om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw betrokkenheid bij een huiskerk. Verder stelt u bij een terugkeer naar Iran niet te zullen prediken (CGVS,

p.19). *Uw documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan worden aangemerkt, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de reisweg absoluut geen essentieel element betreft in haar asielaanvraag. Verder verklaart zij dat zij het vals paspoort amper in handen had en dat zij het enkel in een stresssituatie gebruikte. Verzoekende partij bevestigt hierna dat zij nooit een Iraans paspoort heeft gehad en dat zij heeft gereisd met twee valse paspoorten: een Iraans (van Iran naar Turkije) en een Turks (van Turkije naar België). Het Iraans paspoort kon zij lezen, het Turks niet en dat werd bijgehouden door de smokkelaar. Zij zou het niet nodig hebben en indien wel zou de smokkelaar

haar helpen. Verzoekende partij wijst in dit verband nog op de “*steeds terugkerende moeilijkheden*” bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, onder meer dat het snel moet gaan, dat het kort moet zijn en dat er zich fouten voordoen in de vertaling. Daarom moeten enkel de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal worden weerhouden. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift nog naar en citeert een passage uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2009, nr. 26578.

Verzoekende partij voert verder nog aan dat de door verwerende partij aangehaalde controles op de luchthaven anders verlopen in de praktijk. Verwerende partij kan volgens haar niet ernstig voorhouden dat een persoon met een paspoort en passende foto in handen de grens niet over geraakt zonder 'kruisverhoor'. Haar verklaringen hierover kunnen dan ook minstens niet redelijk worden uitgesloten, zo meent verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad sluit zich volledig aan bij hetgeen verwerende partij als antwoord stelt in haar nota met opmerkingen: “*Verweerder repliceert vooreerst dat verzoekers stelling dat de motieven aangaande zijn reis geen essentieel element zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag niet kunnen worden aanvaard. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (...)*

Waar verzoeker stelt dat hij enkel het Iraans paspoort kon lezen, het Turks niet en dat dit werd bijgehouden door de smokkelaar want verzoeker zou het niet nodig hebben en indien wel zou de smokkelaar hem helpen, antwoordt verweerder dat een dergelijke uitleg niet overtuigt. Indien verzoeker beweert een smokkelaar te hebben ingeschakeld en gereisd te hebben met een vals Turks paspoort, dan is het niet aannemelijk dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en zichzelf ontmaskerd worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, is dan ook onvermijdbaar. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat verzoeker kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals Turks paspoort waarvan hij amper kan weergeven welke gegevens het bevatte, is dan ook niet aannemelijk.

Bovendien merkt verweerder op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet bezitten van een Iraans paspoort. Waar verzoeker deze tegenstrijdigheid verklaart door te wijzen op de gang van zaken op de Dienst, merkt verweerder op dat verzoeker zich hier slechts beperkt tot loutere, ongefundeerde beweringen die geen grondslag vinden in de stukken van het administratieve dossier en die hij niet kan hard maken. Bovendien betwist verzoeker niet dat hem voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen werden voorgelezen die hij heeft ondertekend voor akkoord.

Verweerder besluit dan ook dat het geheel van bovenstaande vaststellingen ertoe noopt te besluiten dat verzoeker moedwillig zijn paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie (zoals eerdere vertrek- en inreisdata) instaat die niet in overeenstemming te brengen is met zijn asielrelaas.”

De Raad merkt tenslotte nog op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.2.4.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheden in verband met de namenlijst die werd opgesteld door pastoor R., oppert verzoekende partij dat haar onmogelijk kan worden verweten dat zij de handelingen van iemand anders niet begrijpt of niet kan verklaren. Zij kan immers moeilijk uitleggen waarom de pastoor iets doet of nalaat te doen. Verzoekende partij stelt dat haar werd beloofd dat haar naam geheim zou blijven, doch zij diende daarna vast te stellen dat zij op een ledenlijst staat en dat deze wordt bijgehouden op de pc van pastoor R.. Dat doet haar vertrouwen inderdaad wankelen.

Betreft de inconsistente verklaringen van verzoekende partij over het al dan niet kunnen contacteren van pastoor R., merkt zij op dat hij werd vastgehouden en weer vrijgelaten. Het is dan ook normaal dat zij twijfels heeft om contact op te nemen met deze persoon. Verzoekende partij herinnert eraan dat zij is gevluht. Het is dan ook evident dat zij bang is om contact te zoeken met personen in haar land van herkomst. Verwerende partij geeft overigens zelf aan dat er gevaar verbonden is aan het bijhouden van een lijst.

2.2.4.2. Verwerende partij stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij zou zijn verteld dat haar naam nooit ergens zou verschijnen of nooit kenbaar zou worden gemaakt, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat evangelische kerkgemeenschappen, zoals de Jama'at-e Rabbani, zorgvuldig in het oog worden gehouden door de Iraanse autoriteiten. Zo worden kerkleiders bevolen om het Ministerie voor Informatie en Oriëntatie in de Islam te informeren vooraleer nieuwe leden in de godsdienstige gemeenschap worden opgenomen. Op 6 mei 2012 werd aan de leiders van de Jama'at-e Rabbani kerk bevolen om ledenlijsten en identificatienummers van hun leden aan de autoriteiten voor te leggen. Verwerende partij vindt het eveneens opmerkelijk dat verzoekende partij dan ook niet kon zeggen waarom pastoor R. deze lijst opstelde en bijhield. Verzoekende partij tracht deze eigenaardigheden goed te praten door erop te wijzen dat zij moeilijk kan uitleggen waarom pastoor R. iets doet of nalaat te doen en dat haar niet kan worden verweten dat zij de handelingen van iemand anders niet begrijpt of niet kan verklaren. De Raad is echter van oordeel dat verzoekende partij, gelet op het risico dat zij liep door zich bij deze kerkgemeenschap aan te sluiten, zich beter had moeten informeren over wat er eventueel met haar gegevens zou kunnen gebeuren voordat zij deze informatie aan pastoor R. zou hebben gegeven, te meer nu zij zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat pastoor R. deze ledenlijst (tot haar verbazing) op zijn pc bewaart en dit haar vertrouwen reeds deed wankelen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt dan ook nog eens het volgende verklaard: *“Maar bestaat de mogelijkheid: dat u daartegen bent? Dat weet ik niet. hij zal wel zaken vrijgegeven hebben, bv door marteling, dat kan.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 40). Indien verzoekende partij zelf al het vermoeden uit dat pastoor R., al dan niet onder druk, bepaalde gegevens over de leden van de kerk zou hebben vrijgegeven, komt het niet aannemelijk over dat verzoekende partij deze gegevens zomaar zou hebben opgegeven, zonder dat zij goed en wel op de hoogte was waar deze precies terecht zouden komen en voor wie deze precies toegankelijk waren. Verzoekende partij verschaft in haar verzoekschrift geen uitleg die deze gang van zaken kan verklaren.

Waar verzoekende partij aangeeft dat het normaal is dat zij twijfels heeft om contact op te nemen met pastoor R. en dat het evident is dat zij bang is om contact te zoeken met personen in haar land van herkomst omdat zij gevlucht is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij initieel zelf aangaf dat het Commissariaat-generaal deze pastoor kan contacteren om na te gaan dat haar naam effectief op de lijst staat die hij in zijn laptop heeft staan. Pas nadat tijdens het gehoor wordt gevraagd of zij dan effectief haar toestemming geeft om contact op te nemen met deze persoon, stelt verzoekende partij opeens dat de autoriteiten hem verdacht snel hebben vrijgelaten, dat zij niet weet wat zij moest zeggen en dat zij hem zelf nooit zou contacteren omdat zij niet wil dat men te weten komt waar zij zich bevindt. Wanneer verzoekende partij erop gewezen wordt dat zij haar adres niet dient te vermelden wanneer zij hem een mail stuurt, herhaalt verzoekende partij dat zij dit niet wil doen en dat de situatie verdacht is (administratief dossier, stuk 5, p. 40). Haar verklaring dat zij bang is om contact op te nemen met personen in haar land van herkomst, biedt geen verklaring voor deze vastgestelde flagrante incoherentie.

2.2.5.1. Inzake de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over de dag waarop zij heeft afgesproken om naar de kerk te gaan, bevestigt verzoekende partij dat zij enkele dagen voordien met haar vriend had afgesproken om op 21 mei 2013 naar de kerk te gaan. Het is verzoekende partij niet duidelijk waaruit verwerende partij opmaakt dat zij sprak over een telefoontje. Dit blijkt volgens verzoekende partij niet uit het gehoorverslag.

Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij eerst stelt dat zij M. belde nadat zij de Iraanse autoriteiten had opgemerkt aan de kerk, terwijl zij achteraf tijdens haar laatste gehoor beweerde dat M. haar had opgebeld en dat zij hem nooit zou hebben gebeld, bevestigt verzoekende partij dat zij wel degelijk door M. werd opgebeld. Daarvoor bedoelde zij enkel dat zij beiden contact hadden gehad.

2.2.5.2. De Raad bemerkt dat de verwijzing van verzoekende partij naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dienen concrete argumenten te worden aangebracht. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat er sprake zou zijn geweest van een telefoontje, wijst de Raad op de volgende verklaringen: *“(...) maar die dag in de voormiddag belde een vriend mij en vroeg mij of ik naar de kerk wou gaan, zijn broer was er en daar konden we dan samen de bijbel lezen.”* (administratief dossier, stuk 13, p. 6). Tijdens een later gehoor werd dan weer het volgende gesteld: *“(...) waarom wou u die dag naar de kerk, was dat zo maar, had u afgesproken? Dat was afgesproken En wanneer had u die afspraak gemaakt? Een paar dagen ervoor hadden we afgesproken. (...) Maar dus een aantal dagen ervoor had u die afspraak gemaakt? Ja, M. (...) riep iedereen op. En hoe maakte hij die afspraak (...)? hij belde mij en M. zei mij dat ook.(...)”* (administratief dossier, stuk 5,

p. 42). De Raad stelt vervolgens vast dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid wel degelijk steun vindt in de gehoorverslagen en dat er wel degelijk sprake is van een telefoontje op een bepaald moment om af te spreken wanneer zij naar de kerk zouden gaan. De bewering in kwestie mist dan ook feitelijke grondslag.

Wat betreft de tweede hierboven besproken tegenstrijdigheid, wijst de Raad er nogmaals op dat het verwijzen naar één versie van de verklaringen niet van aard is om de tegenstrijdigheid in kwestie te weerleggen. Waar verzoekende partij als excuus aangeeft dat zij daarvoor enkel wou stellen dat zij beiden contact hadden gehad (zonder aan te geven wie wie had gebeld), stelt de Raad bovendien vast dat verzoekende partij deze uitleg reeds opgaf tijdens haar gehoor en dat deze verklaringen niet door verwerende partij werden aanvaard. Het spreekt voor zich dat het opnieuw aanhalen van hetzelfde excuus geen soelaas biedt.

2.2.6.1. Nopens de door verwerende partij vastgestelde merkwaardigheden, verklaart verzoekende partij ten eerste dat het in een land als Iran niet ongebruikelijk is dat men de familienamen van personen niet kent. Ten tweede, wat betreft haar onwetendheid met betrekking tot de situatie van M., pastoor R. en de andere arrestanten, wijst verzoekende partij erop dat haar moeder haar enige contactpersoon is, dat zij niet wil dat zij te diep 'graaft' en zelf in de problemen komt, dat ze niet zo veel contact hebben en dat haar moeder daarenboven verhuisd is. Inzake ten slotte het verwijt dat verzoekende partij niet weet in wiens woning de huiskerkdiensten werden gehouden en dat zij niet op de hoogte is van het feit of de leden van deze huiskerk ooit problemen hebben gekend met de autoriteiten, voert verzoekende partij aan dat zij in detail heeft beschreven hoe de huiskerk eruit ziet en waar deze gelegen is. Om veiligheidsredenen mocht zij verder geen vragen stellen en kreeg zij absoluut geen informatie over de leden.

2.2.6.2. Betreft het verweer dat het in Iran niet ongebruikelijk is dat men de familienaam van personen niet kent, wijst de Raad erop dat deze uitleg – die overigens als een blote bewering moet worden beschouwd vermits niet onderbouwd met enige objectieve informatie – wel zeer algemeen is en geen verschoningsgrond uitmaakt voor de vaststelling dat verzoekende partij niet in staat blijkt te zijn om de familienaam te geven van een persoon met wie zij al jaren omging, wiens familie zij eveneens kende en met wie zij dan ook nog uiterst risicovolle activiteiten heeft verricht in haar land van herkomst.

Wat betreft het verweer met betrekking tot de andere twee tegenstrijdigheden, sluit de Raad zich aan bij het door verwerende partij geformuleerde antwoord in diens nota met opmerkingen: *“Voorts merkt verweerder nog op dat verzoeker, ondanks de contacten die hij heeft met zijn moeder die in Iran navraag deed over wat er na de arrestaties van 31.2.1392 (21 mei 2013) verder gebeurde, niet kon zeggen waar en hoelang M. was opgesloten, waar de andere arrestanten opgesloten zijn, of pastoor R. (...) onder voorwaarden werd vrijgelaten en na hoeveel tijd hij werd vrijgelaten, of pastoor R. (...) nog in Iran is en of hij nog kerkdiensten leidt. Verweerder meent dat een dergelijk gebrek aan kennis wijst op een desinteresse van verzoeker over het verloop van de verdere problemen die hem hebben aangezet zijn land te verlaten, wat de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen problemen ernstig ondermijnt. Waar verzoeker ter verschoning aanhaalt dat zijn moeder zijn enige contactpersoon is, dat hij niet wil dat ze te diep graaft en zelf in de problemen komt, antwoordt verweerder dat verzoeker heeft verklaard dat zijn moeder reeds navraag heeft gedaan over wat er na de arrestaties van 31.2.1392 (21 mei 2013) is gebeurd, zodat er redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd bij zijn moeder. Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.*

Wat betreft de huiskerk die verzoeker bezocht is het niet aannemelijk dat hij, hoewel hij er meermaals zou zijn geweest, niet weet in wiens woning dit werd gehouden en verzoeker is evenmin op de hoogte van het feit of de leden van deze huiskerk ooit problemen met de autoriteiten hebben gekend als gevolg van hun geloof. Ook dit element ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid. Verzoeker dient immers door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken (...).” De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

2.2.7.1. Verzoekende partij concludeert uit bovenstaande argumentatie dat de door verwerende partij opgeworpen twijfels over haar asielaanvraag onvoldoende zijn. Zij wijst er tevens op dat haar religie en dus haar asielmotief niet in twijfel wordt getrokken.

Verzoekende partij stelt dat het al dan niet actief naar buitenkomen met haar religie minder van belang

is. Wat volgens haar van tel is, is het verschil tussen “geboren” christenen en bekeerde moslims. Deze laatsten werden namelijk, in tegenstelling tot M. en pastoor R., niet vrijgelaten. Desbetreffend verwijst zij naar en citeert zij uit de (niet als bijlage aan het verzoekschrift toegevoegde) “*Country Guidance Note Iran van juni 2013*”. Verzoekende partij stelt vervolgens vast dat uit het voorgaande kan worden afgeleid dat verwerende partij weinig heeft ondernomen om haar asielaanvraag te onderzoeken. Verzoekende partij benadrukt dat zij een plausibel asielaanvraag heeft uiteengezet en dat de essentiële vraag naar de risico's in geval van terugkeer in dit kader onvoldoende werd onderzocht. Zij wijst erop dat de vraag naar de geloofwaardigheid en het ontstaan van enige twijfel wel van belang is, maar het onderzoek naar de werkelijke vraag, namelijk naar de motieven van de vrees, niet mag overheersen. Ondanks enige twijfel, dient men *in fine* de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om te worden vervolgd. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Verzoekende partij besluit dat de kern van de door haar aangereikte asielaanvragen niet ernstig werd onderzocht door verwerende partij, aangezien zij zich beperkte tot het opsommen van tegenstrijdigheden en onnauwkeurige antwoorden, te wijten aan de moeilijkheden die verzoekende partij ondervond en overduidelijk blijken uit het gehele verhoor.

Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat zij haar vrees voor vervolging wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt op een coherente en aannemelijke wijze en dat haar profiel van aard is te geloven dat een vrees voor vervolging effectief aanwezig is in haren hoofde. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar het arrest Yoh-Ekale Mwanje tegen België van het EHRM van 20 december 2011 en zij haalt aan dat ook het Europees Hof van Justitie op het vlak van de vereiste van een nauwkeurig onderzoek van de beschermingsvraag, recent de waarborgen heeft herhaald die dergelijk onderzoek van elke asielaanvraag moeten omkaderen zoals voorzien in de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Nogmaals wenst verzoekende partij aan te stippen dat “*de enkele twijfel omwille van ongefundeerde veronderstellingen*” niet kan verhinderen dat de grond van de zaak degelijk dient te worden onderzocht. Verzoekende partij vermeldt tevens dat, indien er dan toch twijfel zou zijn omtrent de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties het principe van het voordeel van de twijfel als criterium hanteert voor het onderzoeken van de beschermingsvraag. Dienaangaande wordt in het verzoekschrift verwezen naar de UNHCR-Proceduregids en naar artikel 4.5. van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn).

2.2.7.2. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert uit de “*Country Guidance Note Iran van juni 2013*” en zij wijst erop dat uit deze informatie blijkt dat er een verschil is tussen de behandeling van geboren christenen en bekeerde moslims (waartoe zij behoort) – de laatste groep zou wel degelijk een vrees voor vervolging koesteren in Iran. Zij benadrukt dat verwerende partij niet voldoende onderzoek heeft gedaan naar haar asielaanvraag en zij hamert erop dat zij een plausibel asielaanvraag naar voor heeft gebracht, dat haar profiel van aard is om te geloven dat in haren hoofde effectief een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is en dat verwerende partij zich, ondanks enige twijfel, *in fine* de vraag dient te stellen naar het bestaan van een vrees om te worden vervolgd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op omstandige wijze motiveert waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden betrokkenheid bij de Jama'at-e Rabbani kerk en een huiskerk en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend in haar land van herkomst. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen argumenten kan aanbrengen waarmee zij afbreuk kan doen aan deze vaststellingen. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij over een goede kennis beschikt van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat zij deze heeft gelezen/het christendom bestudeerd heeft. Verwerende partij merkt echter op dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, zijn er volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen zal ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken wel degelijk een groot risico lopen om in Iran problemen te ondervinden, maar dat dit *in casu* niet het geval is aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde betrokkenheid bij een huiskerk. Verzoekende

partij heeft ook aangegeven dat zij bij een terugkeer naar Iran niet zal prediken, zo stelt verwerende partij nog. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en uit de landeninformatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (stuk 23, deel 8) en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het onderscheid tussen geboren christenen en bekeerde moslims (en het onderscheid tussen christenen die behoren tot de geïnstitutionaliseerde kerkgemeenschappen en zij die behoren tot de niet-geïnstitutionaliseerde kerkgemeenschappen). Dat verwerende partij (de kern van) haar asielaanvraag en haar hieraan gekoppelde vrees voor vervolging niet voldoende zou hebben onderzocht en dat er geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde landeninformatie, zoals het feit dat de Iraanse autoriteiten een onderscheid maken tussen geboren christenen en bekeerde moslims, betreft dan ook een argument dat, gelet op het voorgaande, niet door de Raad kan worden bijgetreden (zie in dit verband tevens punt 2.2.15.). Daarbij merkt de Raad nog op dat de door verzoekende partij aangehaalde informatie geen ander licht werpt op de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, wijst de Raad er wederom op dat dit niet dienstig is aangezien deze rechtspraak geen bindende precedentswaarde heeft.

Daar waar verzoekende partij er tenslotte nog verschillende keren op hamert dat haar hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, duidt de Raad er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* – voor wat betreft haar beweerde betrokkenheid bij de Jama'at-e Rabbani kerk en een huiskerk en de hierdoor ondervonden problemen met de Iraanse autoriteiten – duidelijk niet het geval is. Voor wat betreft haar loutere kennis van/interesse in het christendom en de Bijbel, verwijst de Raad naar hetgeen *supra* werd gesteld.

2.2.8.1. Verzoekende partij voert aan dat het onbetwistbaar is dat christenen in Iran worden vervolgd. Verwerende partij spreekt dit ook niet tegen in de bestreden beslissing. De hamvraag is of het aannemelijk is dat zij dergelijke problemen heeft gekend en of er andere vergelijkbare profielen blootgesteld worden aan ernstige risico's. Verzoekende partij geeft enkele passages weer uit het reeds aangehaalde rapport en zij meent dat al deze gegevens toelaten te stellen dat iemand met een gelijkaardig profiel aantoonbaar dat zijn leven gevaar loopt in geval van terugkeer naar Iran. Zij toont bijgevolg aan dat zij bij terugkeer naar Iran onvermijdelijk in een kwetsbare situatie zal terechtkomen. Zij dient dan ook als vluchteling te worden erkend. Haar geloof maakt in de Iraanse context immers een reëel gevaar voor vervolging uit.

2.2.8.2. De Raad meent dat hij zich kan beperken tot de verwijzing naar hetgeen reeds in punt 2.2.7.2. werd gesteld.

2.2.9.1. Uit het eigen onderzoek van de verwerende partij kan volgens verzoekende partij voldoende worden afgeleid dat (bekeerde) christenen in de negatieve aandacht staan van de *“Iraakse autoriteiten en van andere groepen binnen de maatschappij”* en dat christenen, en meer bepaald afvalligen (bekeerden) een ernstig risico op vervolging lopen in geval van terugkeer, zeker indien zij hun geloof openlijk belijden. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar de paragrafen 71 tot en met 73 van de UNHCR-Proceduregids, waarin vermeld staat wat men dient te verstaan onder het begrip *“(vrijheid van) godsdienst”*. Zij wenst hiermee te benadrukken dat UNHCR een duidelijk verband legt tussen het vervolgingsmotief godsdienst en de vrijheid van godsdienst zoals beschermd door de mensenrechten. Verzoekende partij wenst er eveneens op te wijzen dat UNHCR in 2004 een richtlijn heeft aangenomen voor beschermingsvragen op grond van godsdienst. Ook hier verwijst UNHCR daarbij heel duidelijk naar de internationale mensenrechten om het begrip *“(vrijheid van) godsdienst”* te definiëren.

Volgens UNHCR zijn de godsdienstige overtuiging (of gebrek aan overtuiging), de identiteit of de levenswijze zo fundamenteel dat we iemand niet kunnen verplichten om dat verborgen te houden, te veranderen of op te geven, alleen om te ontsnappen aan vervolging. Want dat zou betekenen dat het vluchtelingenverdrag bij vervolging op grond van godsdienst geen bescherming zou bieden als de verzoeker gehouden is redelijke of andere maatregelen te nemen zodat hij vermijdt dat hij zijn vervolgers beledigt. Verzoekende partij verwijst verder nog naar artikel 10(b) van de kwalificatierichtlijn, naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en naar het *“principe arrest van 5 september 2012 van het Europees Hof van Justitie”*. Verzoekende partij benadrukt dat ingevolge dit arrest in geen geval van haar kan worden geëist dat zij haar religie in het verborgene houdt of dat zij deze religie in de loutere privésfeer zou beleven. Uit de hiervoor geciteerde bronnen blijkt echter net dat een dergelijke beleving ernstige problemen stelt in de Iraanse context. Verzoekende

partij verwijst hierna nog naar een "*tweede principearrest van 7 november 2013*" waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) oordeelde dat men niet kan verwachten dat de asielzoeker, ter vermindering van het risico van vervolging, in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt. Verzoekende partij verwijst dienaangaande tenslotte nog naar de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, waar toepassing wordt gemaakt van deze Europese rechtspraak, en naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Verzoekende partij stelt vervolgens vast dat haar geloofsovertuiging niet ter discussie staat en dat uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat niet van haar kan worden verwacht dat zij haar nieuwe geloof verbergt in haar land van herkomst om vervolging te vermijden.

2.2.9.2. Verzoekende partij betoogt in hoofdzaak dat ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (HvJ, Y en Z t Duitsland, 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11) in geen geval van haar kan worden geëist dat zij haar (nieuwe) religie – een gegeven dat volgens haar niet ter discussie staat – verborgen houdt of enkel in de privésfeer zou beleven. Zij wijst erop dat uit de informatie waarover zij beschikt en uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, echter net blijkt dat een dergelijke beleving ernstige problemen stelt in de Iraanse context.

De Raad duidt erop dat in het hierboven aangehaalde arrest gesteld wordt dat de vrees voor vervolging van de asielzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet. Zoals reeds gesteld, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde betrokkenheid bij de Jama'at-e Rabbani kerk en een huiskerk en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. Verwerende partij heeft verder vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar een goede kennis aan de dag kon leggen van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat zij deze gelezen heeft/het christendom bestudeerd heeft. Zij motiveert hierbij uitvoerig, verwijzend naar de landeninformatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, waarom het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging van de Iraanse autoriteiten en zij benadrukt hierbij dat verzoekende partij ook geen risico loopt omwille van haar betrokkenheid bij een huiskerk omdat aan deze verklaringen, zoals reeds gesteld, immers geen geloof kan worden gehecht. Daarbij onderstreept verwerende partij eveneens dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij bij een terugkeer naar Iran niet zal prediken over haar nieuwe geloof. De Raad wijst er vervolgens nogmaals op dat de informatie die verzoekende partij bijbrengt in haar verzoekschrift niet van aard is om aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd onvolledig of onjuist is. Het rapport waar zij naar verwijst en uit citeert, verandert met andere woorden niets aan de bevindingen die verwerende partij dienaangaande uiteenzet in haar beslissing. De Raad is van oordeel dat op basis van voorgaande uiteenzetting kan worden besloten dat er niet in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer in haar land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Verzoekende partij toont immers een loutere – al dan niet oprechte – interesse voor het christendom.

Daar waar verzoekende partij nog de aandacht vestigt op een arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2013 waarin bepaald wordt dat niet van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt teneinde vervolging te vermijden, stelt de Raad vast dat een dergelijke verwijzing niet alsnog van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partij tenslotte nog verwijst naar de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, merkt de Raad nogmaals op dat aan deze rechtspraak geen precedentswaarde kan worden toegekend, aangezien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient te worden onderzocht.

2.2.10.1. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar de UNHCR-richtlijn over godsdienst en zij wijst erop dat men volgens deze richtlijn rekening moet houden met de individuele situatie van de asielaanvrager

wanneer die wordt ondervraagd over diens kennis van de nieuwe godsdienst. Zij stelt dat in de lijn van de interpretaties van UNCHR, bepaalde beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie, terecht niet al te uitdrukkelijk of exclusief veel belang hechten aan de kennis van de asielaanvrager over zijn godsdienst. Immers, meerdere elementen kunnen verklaren waarom de asielaanvrager misschien geen perfecte kennis kan etaleren van deze nieuwe godsdienst. Ook de stress en het *momentum* van het interview, de wijze van zich uit de drukken, *in casu* ook de moeilijkheid tot het vertalen van bepaalde termen en begrippen eigen aan de godsdienst vanuit een andere taal etc. zijn elementen die in rekening dienen te worden gebracht, aldus verzoekende partij. Rekening gehouden met deze bemerkingen kan gesteld worden dat zij lang en tot driemaal toe werd ondervraagd en dat zij op een volledige wijze en geloofwaardige manier aannemelijk maakte dat haar geloof, de beleving ervan en haar keuzes oprecht zijn. Het staat buiten kijf dat zij in geval van terugkeer omwille van haar geloof gevaar loopt. Verzoekende partij verwijst in dit verband nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar een verwijzing wordt gedaan naar de bronnen die dit gevaar objectiveren.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing nergens gewag wordt gemaakt van enig gebrek aan kennis in hoofde van verzoekende partij met betrekking tot de godsdienst tot dewelke zij voorhoudt zich te hebben bekeerd. De argumentatie dienaangaande wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Verder verwijst de Raad naar hetgeen reeds *supra* werd gesteld.

2.2.11.1. Verzoekende partij wenst evenzo aan te stippen dat men zich volgens deze UNHCR-richtlijn zelfs bij “opportunistische bekeringen” dient af te vragen wat de gevolgen zijn van een terugkeer naar het land van herkomst, wat ook de omstandigheden zijn. Zelfs indien de asielaanvraag als opportunistisch kan worden beschouwd, is internationale bescherming nodig indien blijkt dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert.

2.2.11.2. De Raad merkt op dat ook hier opnieuw verwezen kan worden naar bovenstaande uiteenzetting.

2.2.12.1. Verzoekende partij verwijst naar de UNHCR- “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, § 6*” en wijst erop dat het UNHCR het algemeen principe dat de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling heeft aangepast zodat er een verdeling van de bewijslast is tussen de asielaanvrager en de asielinstanties. “*Artikel 4 (1)*” van de kwalificatierichtlijn neemt dit beginsel eveneens over, zo stelt verzoekende partij. Ook het Hof van Justitie heeft in de zaak C-277/11 van 22 november 2012 zeer duidelijk gesteld dat er een samenwerkingsplicht rust op de lidstaat. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2013 is overigens uitdrukkelijk toepassing gemaakt in de Belgische context, merkt verzoekende partij op.

2.2.12.2. De Raad ziet niet in hoe een theoretische uiteenzetting over de verdeling van de bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties de verschillende motieven van de bestreden beslissing alsnog zouden kunnen omkeren. Volledigheidshalve wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust, dat, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, ook de asielzoeker dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de waarheid te vertellen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt waaruit haar aangehaalde problemen blijken en dat er verder om verschillende redenen ook geen geloof kan worden gehecht aan haar asielproblematiek. Verwerende partij heeft bij het nemen van haar beslissing rekening gehouden met alle door verzoekende partij aangebrachte elementen en documenten. De Raad ziet – indien kan worden aangenomen dat verzoekende partij dit zou insinueren in haar verzoekschrift – dan ook niet in op welke wijze verwerende partij te kort zou zijn geschoten om verzoekende partij bij te staan bij het vervullen van de op haar rustende bewijslast.

2.2.13.1. Verzoekende partij verwijst naar wetgeving en naar doctrine in verband met de “*notie van een alternatieve en interne vestiging*” en zij stelt vast dat verwerende partij niet kan aannemen dat “*een andere vestiging*” in Iran mogelijk is. Haar vrees bestaat immers over het gehele Iraanse grondgebied. Verzoekende partij duidt er tevens op dat het feit dat een asielaanvrager reeds werd vervolgd of reeds bedreigingen heeft ondergaan, een ernstige aanwijzing is van de gegrondheid van de vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zal voordoen, *quod non in casu*.

2.2.13.2. De Raad ziet de relevantie van de uitweiding over “*de notie van een alternatieve en interne vestiging*” niet in, aangezien in de bestreden beslissing niet gerept wordt over een intern

vestigingsalternatief. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij geen goede redenen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de door haar ondergane vervolging (of ernstige schade) zich niet meer zal voordoen, bemerkt de Raad wederom dat aan de voorgehouden problemen in haar land van herkomst geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.14. Uit het geheel van het voorgaande oordeelt de Raad dat er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag, wat tevens verhindert de beweerde bekering tot het christendom op zich als geloofwaardig te beschouwen. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij vanuit haar loutere interesse in het christendom bij terugkeer in haar land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 22 en stuk 23) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 9 oktober 2013, 12 november 2013 en 6 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT